

bevilge, saa skulle Arbejderne sulte. Saaledes er Forholdet og ikke omvendt, og jeg kan ikke forstaa, hvorledes det ærede Medlem kan tillade sig at vende op og ned paa denne Sag. Vi have været villige til direkte at komme Arbejderne til Hjælp og det strax; det ville vore Modstandere ikke, de ville stille Noget i Udsigt, som Arbejderne ikke vide, om de faae Nytte af. Saaledes forholder Sagen sig: Vi have ikke fastslaaet, at Arbejderne skulle sulte, vi tilbyde dem Hjælp og tilbyde den strax, det kan ikke misforstaaes. Naar det ærede Medlem endvidere sagde, at vi have ment, at vort Parti godt kunde undvære Arbejde, saa veed jeg ikke, hvor han har faaet det fra, det forbauser mig, at han kunde faae en saadan Opfattelse af mine Udtalelser. Det har jeg nemlig aldrig sagt; jeg har sagt, at vore Meningsfæller og Partifæller ville ikke forlange, at vi skulle forandre vort politiske Standpunkt, de se godt, at der findes efter Splittelse i Oppositionen, og de forlange ikke af deres Repræsentanter, at de skulle gaa med til det. Naar det ærede Medlem desuden talte noget om Lock-out'en i Jernindustrien og naturligvis lagde Skylden derfor over paa Arbejderne, saa fastholder jeg mit tidligere Standpunkt: Det er ikke Arbejderne, der ere Skyld i Lock-out'en, det er Fabrikanterne. Det er uberettiget af Fabrikanterne at udsnidde alle deres Arbejdere, fordi der hos en enkelt Fabrikant er Strid om Lønnen. Jeg fastholder, at det er Fabrikanterne, der ere Skyld i Standsningen, og ikke Arbejderne, og det ærede Medlem vil vel ikke benægte Arbejdernes Ret til paa en enkelt Fabrik at arbejde paa og forhandle om Forandring af Forhold, som det er nødvendigt at faae forandrede. Det kan ikke misforstaaes, hvem der er Skyld i den store Standsning i Jernindustrien. Dersom det skulde være Arbejderne forbudt at gjøre det, de have gjort nu, før Lock-out'en, saa skulde Arbejderne bindes baade paa Hænder og Fødder — og paa Munden med, saa have de ikke længere Noget at skulle have sagt, men det er det, vi arbejde for, at Arbejderne skulle have Noget, de skulle have sagt. De skulle ikke tie stille, det er deres Opgave at forsvare og arbejde for deres egen Interesse; de have længe nok løbet Andre i Hælene. Nu er det deres Opgave selv at træde op og forsvare deres Sag.

Dinesen: Jeg vil kun gjøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem fra Frederiksberg (C. B. Nyholm), men jeg synes ikke, han er til Stede. Jeg skal imidlertid gjøre den alligevel. Det er kun den, at

naar han omtalte Stillingen i Fællesudvalget og omtalte, hvad der beboede ham til at stille sig, som han gjorde, og tillige omtalte, hvorledes vi stillede os fra den Side, hvorpaa jeg staar, saa er der Et, han glemmer, og det er dette, at paa det bestemte Spørgsmaal fra vor Side, om man var villig til at gaa ind paa Bevillinger til Arbejdernes Udførelse, blev der svaret aldeles bestemt Nei, og saa var der ingen Opfordring for os til forøvrigt at forandre den Stilling, vi havde indtaget til Sagen. — Til det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad), der i dette Mødelik havde Ordet, skal jeg tillade mig et Par korte Bemærkninger med Hensyn til, hvad han udtalte om, hvad der var Kommunernes Sag i dette Forhold, og hvad der var Statens. Jeg tror, det Hele forholder sig noget omvendt, jeg tror, at naar der er Trang til Stede, saa at enkelte af Kommunens Medlemmer ikke ere i Stand til at stasse sig det daglige Ophold, ja saa er det Kommunernes Sag at hjælpe, og det er der ogsaa tænkt paa gennem de Laan, som ere dem tilbødte i det af Regjeringen forelagte Forslag — baade som det er forelagt af Regjeringen, og som det er omformet i Landsstinget. Men naar der er store Arbejder at udføre, hvis Nødvendighed ikke er bestridt, saa paastaa vi, at den rigtige Maade at komme Arbejderne til Hjælp paa er at bevilge disse, og her kommer jeg tillige til at give det ærede Medlem fra Middelfart Ret i den Paastand, han fremkom med, at det er bedre, at Pengene komme tilbage i Borgernes Lomme, end at de høbes op i Statskassen. Og dette, at de kunne vende tilbage til Borgernes Lomme, sker derved, at vi opgive Visnepolitikken og lade alt det komme til Udførelse, som der er Trang til. Saa vende Borgernes Midler tilbage fra Statskassen og komme ud over den store Befolkning, og det anse vi for at være den hensigtsmæssigste Maade at gaa frem paa. Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgtreds (Hørdum), som begyndte sit første Foredrag med at rette nogle Bemærkninger mod mig, skal jeg sige, at naar han efter et Blad citerede en Utrilling af mig, som jeg skulde have brugt om ham og hans Meningsfæller ved et Møde her i Byen, saa erindrer jeg ikke, hvorledes mine Utringer have staaet gjengivne i nogetsomhelst Blad, og kan derfor ikke sige, om han har hukket rigtig, men det gaar jeg ud fra. Dersom det imidlertid har staaet saaledes, saa er det ikke nogen rigtig Gjengivelse af mine Utringer. Jeg udtalte nemlig paa det paa-gjældende Sted, at jeg ikke vilde sige noget